

ORBÁN JÁNOS DÉNES

Judit

(Részletek)

Bahamut lánya

*Bútor, mely szerelmünket elbírta,
nem létezett. A város peremén,
ahol éltünk,
a szerelem állt vastagon
a földön és a falakon.*

*A kályhát egyedül hozta be,
könnyedén, fél vállára vetve,
de nem volt rá soha szükségünk
(negyvenkét fokos lázban égtünk.)
A dívány már másnap összeroskadt.
A széttéptett takaróval együtt
dobta ki. S röpült a pálma is.
Fölösleges, mondta, nekünk,
hisz életünk sivatagát
szerelmünk és képzeletünk
őserdejével telepítjük be.*

*

*Felnőtté tett. Mosolyra alig volt idő.
Két szeretkezés között dolgoztunk. Ő
főzött, mosott, vasalt, festett.
Én írtam. Vagy jártam Budapestet.*

*Szerettem volna gazdag lenni,
de nem arra születtem. Hajtott
a szerelem és az éhség. Hát az
önkiszolgálók labirintusaiban bolyongva
tisztá szívvel tettem zsebre mindent, mi
kellett. Ezt-azt: a mindennapi zsemlét,
a mindenperci cigarettát,
s a zöldbabkonzervet, miből
a másfél mázsás lány Judit
öles kondérban főzött főzeléket.*

*

*Nehéz hűség volt, annyi szent!
Ha tenyerét a homlokomra
tette, nem tudtam, fent-e, lent,
hogy hol is vagyok. Hernyótalp-ajka
ha végigcuppogott testemen...*

Lehetetlen lefestenem.

*

*De nem volt ez a testek harca.
Ő főzött, mosott, vasalt, festett.
Én írtam, bármit – persze pénzért,
s végiglopkodtam Budapestet.*

A város, ahol élhet a test

*Úgy, messziről, mindig csodáltam
a hegyeket, de fölkapaszzkodni
felhőszoknyás, kék csúcsaikra
nem kívántam. Untam a tengert,
s talán csak a munkát utáltam
jobban az utazásnál. A nagyváros
volt mindenem, csak úgy tudtam
igazán egyedül – én – lenni,
ha oldalamba dőfött sok-sok ember,
és ezer reklám ugatott szemembe.*

*A paradicsom: a kávéház...
A sűrű füstben órákig ültem,
hallgattam, s talán nem is gondoltam
semmire. Mégsem unatkoztam.
A kávéház, a kóborlás s Judit
kitöltött. Igaz halni akartam,
s többször követtem el merényletet
alig félmázsás testem ellen,
de még vagyok. És úgy hiszem,
ez a fásult, fátyolos érzés
a boldogság volt, vagy hasonló.*

*

*Ó, hogy imádtam száguldani
a sárga földalatti hernyón,
élősködni a mozgólépcsőn,
és képzeletben magamévá tenni
egy-egy szép nőt vagy jobb ruhát!*

*

*Az állomáson meglapulni,
és figyelésni kaján vigyorral
azokat kik helyük meg nem lelik,
és vonatról vonatra szállnak át.*

*A rakpart kövén üldögelni
nézni a ráérős Dunát,
amint viszi mozgó tükörként
arcomat, Pestet, Óbudát.*

*

*Külváros-poézis... Ó, nem lehet
kényelmesebb a bíbor trónus
az otthonos, langyos pocsoljánál!
A szellős ötszobás lakásban
mintha meg se moccanna az
érzésmutató, mely kiakad
sokszor egy-egy számártanyában.*

*A sikátorban, a szürke tömbök
között, ott volt a tó, az erdő,
a vízesés, a rózsakert,
a századok óta porladó várrom,
a boszorkák, kísértetek.*

*És én voltam a trubadúr,
ha giccses volt is a dúdolt tangó,
az a szerelmi vallomás,
amit nem ért meg senki más,
amit csak ott lehet dalolni.*

Ó, én hatalmas Asszonyom!

1.

Csak most látom, milyen óriás ő.

*Ó, mely szépek a te lábaid, mint függőleges
grönlandi bálnák; a te csípődnek kerülete mint
százezer férőhelyes olimpiai stadioné;*

*a te köldököd mint termálfürdők medencéje,
mely soha nem szűkölködik gyógyító vizekben;
a te hasad mint metropolisok repülőtere;*

a te emlőd mint Szent Péter bazilika kupolája;

*a te nyakad mint hőerőművek kéményei; a te
szemed mint feneketlen tengerszem, melyből soha nem
apad ki a kéj vize; a te orrod mint összkomfortos
kétszobás lakás.*

*Mert anyahajóhoz vagy te hasonlatos, én kedvesem,
mely a boldogság vizén hömpölyögteti a szerelem
hadseregét.*

2.

*Ó, én hatalmas Asszonyom,
szeretőm és anyám is egyben!
Hozzád tértem meg minden este,
Múzsám, a kóborlás után,
hogy új erőre kapva kalandozhassak
testednek lankás tájain.*

*Hajad illatos erdején vágtam át,
fürödtem szemed sós vizében,
hemperegtem szád mocsarában,
megmásztam melleid hegyét,
hogy hasad sivatagán átvergődve
feküdjek kicsit ágyékom
oázisában, a vénuszdomb fűvén,
majd belépjek végre a hatalmas
bordély nedves falai közé.*

3.

„Ki viszi át a Szerelmet?”

*Ó, másfél mázsás lány Judit,
ki véd engem, ha nem vagy itt?
Kecses-hatalmas mozdulattal
a tankokat ki seperi félre,
ki zúzza szét a börtön rácsát,
virágokat ki szór a vérre?*

*Ki lép át értem árkot, bokrot?
A szögesdrótból ki köt csokrot?*

*Hatalmas Asszonyom, Judit,
ki viszen át, ha nem vagy itt,
ölében ama túlsó partra,
ahol nem ül a földön átok,
s a törpék és az óriások
együtt szőnek tündérmeséket?*

*Ki véd engem? És én kit védek?
Hernyótalp-ajkat ki kínál
a tankok hernyótalpa helyett?
Ó, szeretőm, anyám, Judit,
ki menti meg, ha nem vagy itt,
itt, Balkeleten, a szerelmet?*